

Person for at blive dansk Statsborger, blot fordi han tager fast Bopæl her i Landet. I de fleste andre Lande er dette ikke Tilfældet, i de fleste andre Lande fordrer man, at den paagældende ved en udtrykkelig Akt skal lade sig optage, og om han end har taget fast Bopæl i Landet, bliver han dog at betragte som Udlænding, indtil han ved en saadan formelig Akt har ladet sig optage som Statsborger. Vi ville altsaa ikke komme i Strid med fremmede Landes Begreber om, hvem der er dansk og hvem ikke, ved at fastholde den Opfattelse, at man ikke taber Kvaliteten af Dansk blot ved at tage Bopæl i Udlandet, men først derved, at man lader sig optage som Statsborger i dette fremmede Land. I paakommende Tilfælde, enten ved Krig eller andre Lejligheder, ved hvilke Nationalitetspørgsmaalet kan blive afgørende, vil man kunde hævde over for saa godt som alle fremmede Lande, at de selv betragte den paagældende som Dansk efter deres egen Lovgivning. Jeg tror derfor, at Paragraffen baade i Henseende til dens Grundtanke og med Hensyn til dens Redaktion har vundet ved det stillede Ændringsforslag, som jeg derfor anbefaler. Ændringsforslaget under Nr. 2 er der ingen, der kan have noget imod, og det skal jeg derfor ikke opholde mig ved.

Ændringsforslag under Nr. 3 angaar jo et vigtigere Spørgsmaal og et af de vigtigste, idet det nemlig gaar ud paa at opheve de Bestemmelser i Lovforslaget, at der ved kongelig Anordning gives Forstrifter om Skibes Udrustning, Forsyning og Lastning. Grunden til, at man har stillet Forslaget, er den, at man synes, at det er en alt for stor Myndighed at lægge i Regeringens Haand, og jeg skal for saa vidt ikke have noget imod det. Personlig kan jeg kun sige, at det kun kan være mig behageligt at være fri for dette Hverv, thi det vilde slet ikke være noget videre behageligt Hverv at skulle ad Anordningsvejen give Forstrifter, der sikkert ville komme til at gribe ikke saa lidt ind i de almindelige Trafikforhold og formodentlig ogsaa ville komme til at skabe en Del Misforhold og Uvilje paa mange Steder. Man ønsker, at den Slags Bestemmelser skal tages af Lovgivningsmagten paa en saadan Maade, at Lovgivningsmagten medvirker og derfor ogsaa er medansvarlig for disse. Det kan jeg ikke have noget imod. Men paa den anden Side er det jo klart, at Loven taber noget af, hvad der ellers kunde være tiltalende ved den for dem, der i Særdeleshed ville værne om Søfolks Liv og Velvære, thi der bliver da et Hul, en Mangel, med Hensyn til hvilken det stiller sig saare tvivlsomt, om det

vil blive udfyldt i nogen nær Fremtid. De Lovforslag angaaende disse Emner, der have været fremme her i Rigsdagen for en halv Snes Aar siden — det ville være ældre Medlemmer kunne erindre — bleve ikke modtagne saaledes, at der fremskinnede noget Haab om en nærliggende Overenskomst om disse Spørgsmaal. Tværtimod, der viste sig saa mange Betænkkeligheder, saa mange Tvivl og saa mange Indvendinger, at man, efter i et Par Aar at have set disse Lovforslag for Rigsdagen, hørte helt op dermed, fordi man fra alle Sider, tror jeg nok at turde sige, kom til det Resultat, at der ikke kunde blive noget ud af det alligevel. Om Forholdene skulde have forandret sig saaledes nu, at der er mere Udset til Medvirking fra Rigsdagens Side til at tage den Slags Bestemmelser, ved jeg ikke, men foreløbig vil det ikke ske, og det vil altsaa forblive ved det nuværende i denne Henseende. Naar disse Ord udslettes eller ombyttes paa denne Maade, som er foreslaet i Ændringsforslaget, saa gaar jeg ud fra som en Selvfølge, at Ordet „Indledning“ kun gaar paa Sprængstoffer, saaledes at de Forstrifter og Regler, som gives, dreje sig ikke om Indledning i Almindelighed, men kun om Indledning og Modtagelse af Sprængstoffer. — Ændringsforslag under Nr. 4 anser jeg for temmelig ligegyldigt, det er jo ikke andet, end hvad der i Forvejen er Mening; ønsker man udtrykkelig at udtale det, kan jeg ikke have noget mod dette at indvende. Hvad Ændringsforslaget til § 60 angaar, kan jeg ikke se, at der der kan være nogen videre Tvivl. Jeg hører til dem, der mene, at der i det hele taget ikke behøvedes nogen Ændring i Paragraffen, idet det maatte være klart uden det, hvad Meningen var. Meningen var jo nemlig den, at naar en Skipper er antagen, som det almindelige er, for en bestemt maanedlig Hyre, er han ikke berettiget til at saa mere uden Reederiets Samtykke, han er altsaa ikke berettiget til selv, til sin egen Fordel, at indkassere de andre Ydelser, der maatte blive erlagte i Anledning af Befragtningskontrakten under andre Navne, idet man gaar ud fra, at naar en Skipper er antaget paa den nævnte Maade med Maanedshyre, og der i øvrigt ikke foreligger Aftale om andet, saa maa det være Hensigten, at han heller ikke skal have mere, og at alt det øvrige Udbytte af Ekspeditionen skal komme Reederiet til Gode. Paa den anden Side anser jeg det for saaledes givet og kan ikke indse, hvad der kan være til Hinder derfor, at naar Reederen tillader ham at beregne disse Ekstraindtægter, kan der ikke fra noget som helst